

ДР ЦАФЕР АБДУЛ-МАХДИ САХИБ

АЛБАНЦИ МАКЕДОНИЈЕ

(Покушај расветљавања улоге арапских фундаменталиста)

УВОД

Покушаћемо да у овој студији бацимо светло на муке албанских муслимана у Републици Македонији. Мада наш рад није у хармонији са стотинама књига које су објављене у арапском свету у току рата у Босни и на Косову и које врве од силне реторике која треба да покрене осећања исламске солидарности, а немају никакве научне подлоге. Ове књиге су или на линији натовске кампање на Балкану или писане зарад тога да се испросјаче добровољни прилози, али на начин из којег избија воњ финансијских афера. Између таквих књига читамо и овакве: Мухамед Абдулкадир Ахмед, Трагедија Босне и Херцеговине, Каиро, 1993; Аднан Али Риза ла Нахави, Епопеја Босне и Херцеговине, Велики злочин, Ријад, 1993; Исмаил ал Фахрани, Бриге једног муслиманског новинара, Каиро, 1994; Хусам Сувајлам, Шта је иза губитка Босне, Каиро, 1993; Сами ал Сакар, Муслимани у Југославији, Ријад, 1992; ал Шериф Абдулгафар и др, Долазећи из БиХ, Александрија, 1992; њАхмед Шаби, Опомињући крик из црне колоне у БиХ, Александрија 1993. и тако редом.

Неки аутори су се послужили проповедничким, реторичким стилем како би подстакли сакупљање прилога, служећи се чак и тзв. штампарским грешкама у навођењу појединих куранских сура, а да нису приложили листу исправки, служећи се јадним нападима против симбола наше савремене арапске нације, описујући Босанце као да су они бољи муслимани од неких Арапа муслимана.

Такви не знају да ови добровољни прилози не иду у Централну босанску Банку него на рачун тамошње владајуће партије, а велика је разлика када муслиман да прилог за какво унесрећену заједницу или да прилог за какву политичку партију. Међу таквим књигама је и књига Ашрафа Абдулгафара и других, а које су претходно поменуте и којима аутори по седам пута погреше у навођењу куранских ајета које, како рекосмо, ни у приложеним «Исправкама» нису успели поправити. То је, рецимо, случај са ајетом који тај аутор наводи на 31 страни своје књиге. Водећи арапски писац Цемал Абдулнасир описује злочинца и сотону који убија и мучи муслимане претерујући у сликама и на ужасан начин када и ово помиње: «Драги моји, реч је о једном муслиманском народу који се више занима за ислам од неких Арапа».

Читалац у таквој књизи не налази ништа вредно, осим израза типа «драги моји» који се пригодно понављају али без икакве везе са текстом. Но зато налазимо у овој

књизи главну мисао (на стр. 38) која поручује да је од данас Комитет за хуманитарну помоћ избацио паролу-слоган «За 60 милиона фунти», односно по једна фунта на сваког грађанина Египта, којима се спасава једна (босанска) нација.

Ако здраво прихватамо доброхотност Комитета за хуманитарну помоћ, онда су сасвим друга ствар финансијски скандали у вези са милионском помоћи која је пружена Босни и која је нестала у џеповима одговорних функционера, а ради се о милионима долара, све на путу од Осла до Сарајева, као што су завршила стотине милиона које је дала С. Арабија за одгој крва па је Бакир Изетбеговић, преко ноћи, постао власник 15 посто акција Босанске авио-компаније. Ове податке нисмо узели од непријатеља Босне, него управо из самих босанских извора и неких других сличних.

Циљ ове наше студије је, дакле веома прост: да расветли неискреност неких фундаменталистичких структура у арапском свету које су подигле свој глас да подрже албанске муслимане Косова, упркос томе што су њихови захтеви нелегални, док су следе и глуве када је реч о праведним захтевима муслимана у Македонији и упркос томе што су њихови захтеви врло легални.

Па, онда, да ли има разлике између муслимана Косова и муслимана Македоније иако су скоро сви албанског порекла? Зашто се сакупљају добровољни прилози за Албанце Косова а не сакупљају се за Албанце Македоније? Зашто се нарко-банде са Косова описују као «ослободилачка војска», а устаници у Македонији као «побуњеници» а понекад чак и као «терористи»?

Зашто то прећуткивање од стране исламског и арапског света према муслиманима Македоније? Откуда та брига средстава јавног информисања према пружању помоћи избеглицама на Косову а потпуно игнорисање таласа албанских избеглица у Македонији? Зашто су гласови фундаменталиста неми када је реч о муслиманима Македоније?

У овој студији ћемо покушати да одговоримо на сва ова питања ослањајући се на научну анализу, наспрам папагајске галаме скоро свих светских хегемонистичких информативних кругова.

Стога смо нашу студију поделили на четири главна дела: Кратак историјски преглед Македоније, Природа данашњег македноског политичког режима, Поређење између Албанаца Македоније и Албанаца Косова, и Завршна разматрања у вези са сарадњом арапских фундаментаиста са НАТО-ом.

На крају, желимо да скренемо пажњу на то да је ова студија писана половином 2001, па су неки разлози утицали на то да се она овако касно објави, а Бог нека одреди њену корист.

У Завији, Либија, 2005. или 1373. год. по хиџри.

КРАТАК ПРЕГЛЕД ИСТОРИЈЕ МАКЕДОНИЈЕ

Прича о Македонији, са историјског становишта, није истоветна причи о садашњој Македонији. Она је једна мала република која се издвојила из СФРЈ 1991. године. Историјски, територија Македоније данас је подељена на три дела: Егејску Македонију, чији је назив дошао од Егејског Мора и она данас припада Грчкој, на Епирску Македонију која данас припада Бугарској и на Македонију Јужних Срба, Вардарску Македонију, која је добила име према реци Вардар која протиче кроз престоницу Скопје, а што је, у ствари, данашња Република Македонија.

Садашња Македонија има површину од 25713 квадратних километара а граничи се на северу са Републиком Србијом, на југу са Грчком, на истоку са Бугарском и на западу са Албанијом.

После одласка Турака са Балкана и повећаног броја народних устанака у другој половини 19. века и почетком 20. века, регионалне државе су прибегле разним војним савезима како би лакше рашчистиле са османлијским присуством.

Турска је 1912. год. изгубила први балкански рат, али су се дојучерашњи савезници разишли око питања македонских територија, па је 1913. год. избио други балкански рат између Србије и Бугарске. Уз Србију су стали Румунија, Грчка и Црна Гора.

Други балкански рат је завршен у корист Србије, јер је Бугарска изгубила тај рат, тако да је морала пристати на врло оштре мировне услове који су потписани у Букурешту, престоници Румуније. Тај уговор и носи име Букурештански мир.

Букурештански мир

Мировна конференција је била заказана за 3. октобар 1913. год у Букурешту између савезника, Србије, Румуније, Грчке и Црне Горе и противне стране Бугарске, после бугарског пораза у другом балканском рату.

Разлог рату били су захтеви око македонских територија, јер је Србија завладала једним њеним великим делом, заузевши граничну линију која одваја Србију од Бугарске.

Према Букурештанском уговору о миру, Бугарска се сложила да граница пређе преко врха планине Патарица. То је била ранија граница између Бугарске и Турске. Гранична линија се протезала од реке Вардара све до долине Стројца, с тим да ова долина остане у поседу Србије. Граница се од Стројце протезала све до бугарско-грчке границе.

Што се тиче бугарско-грчке границе, такође је дошло до промене јер је она отпочињала од српско-бугарске границе у Неготину да би допрла до реке Марице,

док се руманско-бугарска граница променила такође, јер се држала линије Енос-Мидија.

Укратко, Бугарска је успела да сачува само један мали део Старе Македоније, односно само област Еберску, док је Грчка проширила своју доминацију на Егејску Македонију, Србија је прикључила северни део Македоније која се назива Јужна Србија, јер су ту област насељавали Срби дужином целе Вардарске долине. Српски део Македоније је, у ствари, тај део који се данас назива Република Македонија, или Вардарска Македонија.

У току постојања државе СХС, која је настала године 1918., а потом Краљевине Југославије, која је потрајала све до избијања Другог светског рата, ова област је носила назив Јужна Србија.

После Другог светског рата, пораза сила Осовине и доласка на власт НОП-а и комуниста Југославије на челу са Јосипом Брозом Титом, како је то већ било обичајено за ту област, промењено је и ово име и према Титовим идејама тој области дато је име Република Македонија.

Срби су се сада вратили својим захтевима за Македонијом, јер је та област била део Краљевине Србије у средњем веку, све док њоме није завладала Муратова османлијска власт 1353. године.

После издвајања Македоније из СФРЈ 1991. године, учестали су захтеви и у Србији, и у Бугарској, око повратка територија које припадају Србима односно Бугарима, односно територија које су поседовали српски (бугарски) феудалци, а која је подељена македонским сељацима после Другог светског рата и који је од тада обрађују. По нашем личном мишљењу, и насупрот различитим регионалним захтевима са разних страна, садашњи Македонци су много ближи Србима него Бугарима.

Могао сам приметити у времену «заједничког живота», док сам и сам живео у тој регији, да је у периодима када је долазило до експанзије етничких сукоба између бивших југословенских република и пре разлаза, промењена презимена македонском становништву тако да је завршетак на «вић» измењен на завршетак «ски», тако је сада презиме Ђорђевић гласило ЂорђеВСКИ а Петровић – ПетровСКИ, све у циљу потврде националног македонског идентитета и негирања српског корена становништва.

У септембру 1991. године обављен је референдум у Македонији и на основу њега сепаратистичка струја је успела да обави излазак из Југословенске федерације и објави независност.

Међутим, сецесионизам Македоније се разликује од сецесионизма три друге републике, Словеније, Хрватске и Босне и Херцеговине, јер је остварен без и капи проливане крви. Сепаратистичка власт Македоније је следила мирни пут и

договорила се са југословенским руководством да она повуче своје војнике из савезне армије, под условом да Београду преда сву технику и војну опрему која припада савезној армији, с тим да задржи лако наоружање у циљу чувања унутрашње безбедности, поред 40 брдских топова марке М 48, калибра 76 мм. и неколико хиљада минобацача од 60, 80 и 120 мм, као и лаке противавионске топове од 20 и 40 мм.

Македонија се, иначе, сматра једном од најсиромашнијих бивших југословенских република, чија се економија ослања, у првом реду, на пољопривреду. После сецесије много се прича о лошем животном стандарду у Македонији, па једне босанске новине помињу да се Македонија сада сматра једном од најсиромашнијих држава Балкана, јер око 240 хиљада грађана живи испод границе сиромаштва, према међународним стандардима, док око половине њеног становништва живи у сиромаштву.

У години сецесије, 1991, проценат сиромашних износио је само 4 посто, да би се проценат повећао за пет пута у 1996. години и износио 20 посто, док се 1998. попео на 25 посто да би ускоро достигао границу од читавих 50 посто.

Прибегавање Македоније процесу приватизације, индивидуалној иницијативи и економском отварању довело је до повећања броја трговачких фирми, док је производња опадала, проузрокујући повећање незапсолениости и погоршавајући положај домаће валуте (денар). Плате углавном касне по два месеца или више, а средњи ниво дохотка не прелази 100 долара. Осамдесет хиљада душа живи на социјалној помоћи која се креће од 30 до 100 долара. Ова помоћ, наравно, није довољна да покрије основне животне потребе а 50 посто најсиромашнијег слоја јесу млади старости од 20-30 година. Седамдесет четири посто радника имају просечну плату од 10 хиљада денара месечно, што је равно 61 долар, а само њих два посто има већу плату од 35 хиљада денара, или 560 долара.

Сматра се да једна особа треба да има 200 америчких долара да би обезбедила само храну, да јој је потребно 31 плата да би купила најјефтинији ауто, за фрижидер су јој потребне две плате, за мали телевизор 1,7 плате.

У истраживањима Јутарњег весника, односно његовог истраживачког центра, 56,7 македонске младежи нема дома., само четири посто поседује какав такав дом, док 48 посто станује са својим родитељима. Висок проценат младежи једе једном дневно, а деца два имају само по оброка на дан.

Република Македонија, од како се одвојила од Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, уз све економске проблеме које смо поменули, има и доста унутрашњих и спољашњих тешкоћа. Једна од највећих спољних тешкоћа је противљење Грчке због назива Македонија, јер је то стари назив који се односи на античку Грчку. Стога је Грчка предузела унутар ЕУ све како би се супротставила признавању Македоније. Тај отпор није настао због тога што се Македонија

сепарирала, него зато што Грчка захтева да ова нова држава изабере било које друго име, осим грчког назива Македонија.

У суштини чврст грчки став у вези са називом не мора бити мотивисан овим, него пре скривеним страхом од будућности, јер шта ако се појави једном каква политичка снага с намером да успостави Велику Македонију на основу модела који се позива на стварање Велике Албаније, или Велике Хрватске, или Велике Србије. Још од средњег века па све до савремених времена није постојала држава под овим именом, чак ни у време Краљевине СХС. Упркос томе што је данашња Македонија била део Краљевине Србије, назив државе по имену Александра Македонског није постојао, нити је она имала неко друго историјско име као што је то био случај са другим неким републикама које су ушле у састав Краљевине, која је основана 1. децембра 1918. године. Тој регији, односно данашњој Македонији у њеним садашњим административним границама које су постале међународне, тада је било дато име Вардарска бановина, што је атрибуција која се односи на реку Вардар која пролази кроз престони град Скопје.

Из свега овог можемо разумети да македонска националност још није била сазрела до нивоа да би била призната као нација од стране осталих народа региона.

Као што смо раније поменули, назив Македонија за ту засебну државу по први пут се јавља у новијој историји после Другог светског рата, када је на власт у Југославији дошао њен покојни лидер Јосип Броз Тито.

Од неочекиваних коинциденција јесте и то да је после смрти председника Тита, на основу Устава, имао право да на чело власти, у форми југословенског колективног председништва, доспе Македонац Лазар Колишевски. Македонија се нашла на мукама када је реч о грчком признању њене државности онога часа када се сагласила да пружи гостопримство двома америчким базама на својој територији. Заузврат, под америчким притиском, ЕУ је признала Републику Македонију, мада је каснила у размени дипломатских мисија.

Један од парадокса југословенске кризе је да су републике које су се побуниле против федералне власти и супротставиле се савезној армији силом, а то су Словенија и Хрватска, стекле признање од стране ЕУ, што је то учињено још почетком 1991. године. Ови датуми су названи «рођенданска признања» а стигли су под немачким притиском као одговор на подршку немачких савезника из редова сепаратиста, нових усташа, као што је и Ватикан, што није његов обичај када је реч о признањима нових држава, пожурио да призна Словенију и Хрватску на основу постојања јаког католичког фактора у тим републикама бивше Југославије.

Парадокс је и у томе што је Македонија једина република која се одвојила без и капи проливане крви, али је зато најкасније стекла признање, како смо већ рекли, од стране ЕУ, као што је окасио и њен пријем у УН, упркос томе што је једна од првих бивших југословенских република која је поднела захтев за чланство у тој међународној организацији. Иначе, Македонија је примљена у УН 8.априла 1993.

године и овај догађај је био депозит за улазак америчких снага у Македонију. Десетог јуна 1993. године стигло је у Македонију 300 америчких војника под маском снага Уједињених нација.

Што се тиче дипломатских македонско-европских односа, они су такође каснили. Шеснаестог фебруара 1993. године шест европских држава је успоставило дипломатске односе са Македонијом, издвојивши се од осталих чланица и занемаривши солидарност која треба да постоји унутар ЕУ, јер је европска заједница подржавала одбијање Грчке да призна назив Македонија, сматрајући га историјским фалсификатом који у себи носи рђаве претензије према Грчкој.

Овај став је учинио да македонски политичари крену са изјавама које су показивале јасну наклоност према САД и НАТО пакту, међу којима упада у очи изјава македонског министра иностраних послова Љубомира Фрчковског који је рекао: «Политика САД на Балкану је рационална и реална и везивање Македоније за Сједињене Државе јесте најбоље решење, јер је Америка најбољи стратешки савезник Македоније».

Можемо се чудити овим речима, јер ћемо показати у наредном поглављу овога рада, ограничења и предности македонске спољне политике, тако да ћемо видети да је то исти концепт који се спроводи званично од стране Македоније, од њеног сепарирања од Југославије па све до данас.

САД не траже пријатељство

Према нашем личном мишљењу, мале државе лоше процењују геополитичку ситуацију и наносе штету својим народима и националној безбедности, када своја очекивања везују за стратешко савезништво са САД, јер Сједињене Државе не иду за пријатељством, већ само истражују или непријатеље или трабанте. Ово начело важи и за узбуркани Балкан или било коју другу регију у свету.

Али како је тема нашег истраживања Балкан, погледаћемо начас америчко спољно понашање у овој регији кроз три примера:

Први пример

Благодарећи америчким притисцима и подстицајима, словеначки и хрватски сепаратисти су поцепали Југославију. Данас је протекло више од десет година а да Словенија и Хрватска, још, нису постали чланице НАТО пакта.

Када је амерички гласноговорник Бжежински посетио Словенију, упитали су га за мишљење у вези са уласком Словеније у НАТО, како би се затворио празан простор између Италије и Мађарске (новог члана), на што је Бжежински одговорио веома непријатно, нимало дипломатски: «За нас је Словенија мала земља и против кога је ми можемо употребити!? Русија неће за 30 наредних година ратовати

против нас, па чак ако НАТО-у и буду потребне мале земље као Словенија, он их може окупирати у року од 24 часа».

Ово је био одговор Бжежинског који је својевремено био духовни отац америчке спољне политике, отац од Олбрајтове до најситнијег службеника у америчком министарству. Само да се зна да је Словенија, ипак, била занимљива за САД када је прибегла сепаратизму, док данас она више то није, као што више није занимљива ни за НАТО.

Други пример

У јулу 1993. године посетио је Бугарску први човек америчке обавештајне службе (ЦИА) Џејмс Вулси, и после тога је следило повлачење америчког амбасадора Х.К. Хила, пре истека његовог мандата. Уместо њега је именован за амбасадора г. Монтомери.

Повлачење амбасадора се поклопило са генералском афером и есенција ове афере је суђење у Софији пред судом за контрашпијунажу. Афера је била везана за неке армијске генерале. То су били генерали Костадин Косалив, Петар Чергилатов, пуковници Симон Спасов и Стефан Парванов. Ова афера је довела до признања да је њихов колега Димитри Димитров био амерички шпијун. Он је тада био осуђен на смрт и казна је била извршена давне 1985. године.

У овој афери је потврђена умешаност амбасадора Хју Конта Хила, јер је тада, пре 15 година, радио у Америчкој амбасади у Софији као функционер ЦИА испоставе, а био је под дипломатским имунитетом. Он је имао активну везу са неким Бугарима, научио је бугарски језик, па је дошао и у везу са неким из бугарске војне обавештајне службе које је искористио за шпијунажу. Међу њима је био и Димитри Димитров.

Када је ова афера покренута, Хил је постао амбасадор уместо С. Салонског који је такође имао некакву аферу. Међутим, Хил се 1990. године и током промена које су олујно дувале регионом умешао у изборну кампању на страни демократског савеза, предавши му у име своје државе 1050 тона хране, као и помоћ за бугарски кошаршки тим. На тај начин је учествовао, овако или онако, у доласку Филипа Димитрова на чело владе.

Што се тиче новог амбасадора Монтомерија, он је пред једним комитетом америчког Конгреса 28. августа 1993. године изјавио: «На нама је да порадимо на промени бугарског устава!».

У Бугарској су се ове речи схватиле као увреда нанета бугарској части и мешање у унутрашње ствари. Бугарска штампа је почела да га напада пре него што је предао своје акредитиве. Међу њима је био и лист «24 часа». Било је и наслова типа «Са Монтомеријем ће стићи и рат». Из чланака се могло видети да се америчка спољна политика оптужује у вези са правима македонске мањине у Бугарској, па су

се Бугари бојали да им се не догоди оно што се догодило у бившој Југославији, да ће САД подржати интересе Македонаца кроз новог америчког амбасадора у Софији. Штампа је поменула да је Монтгомери неевидентирани почасни члан Националне македонске партије.

У светлости Монтгомеријевих изјава охрабрила се и турска мањина на југоистоку Бугарске и почела да делује у нади да ће задобити америчку подршку.

Када је Монтгомери стигао, изјавио је за лист «24 сата»: «Ја сам само дао идеју или савет, а ви сте слободни да га прихватите, или одбаците». А приликом предаје акредитива изјавио је следеће: «Бугарска је независна и суверена држава, ви сте слободни у оном о чему одлучујете, али када вам један странац даје савет, онда ви сами одлучујете да ли ћете га прихватити, или одбацити. Стога су се моје речи изречене пред Конгресом погрешно разумеле!»

Из ове реалности можемо да закључимо да Сједињене Државе увек иду за тим да пронађу такво средство којим би уздрмали унутрашњу ситуацију неке државе на Балкану. У Бугарској се то види кроз покретање етничког хаоса преко давања подршке бугарским Македонцима, али ће у Македонији САД стати иза Албанаца које ће подржати наспрам Македонаца. Слично се догодило у Хрватској, Босни и Херцеговини и Црној Гори. Можемо да закључимо из свега овога да Сједињене Државе не желе унутрашњу стабилност балканским државама, јер стабилност им не дозвољава да се мешају у њихове унутрашње ствари.

Седамнаестог марта 1992. године, а под вођством ЕУ, у португалској престоници Лисабону, одржан је састанак између представника сукобљених страна у Босни и Херцеговини, Алије Изетбеговића, Мате Бобана и Радована Карацића. Седницама је председавао португалски министар спољних послова Жозе Кутиљеро. Тада је начињен споразум о подели Босне према мапи која је названа Кутиљерова мапа. Изгледало је да је за босански проблем пронађено решење у прави час, када су сукобљене стране ставиле потпис на приложени концепт овој мапи.

Али, вести су почеле да се колебају када је амерички амбасадор у Београду, Борен Цимерман, посаветовао Изетбеговића да повуче своју сагласност на Кутиљерову мапу, за обећање да ће се САД заузети за одржање јединствене Босне и Херцеговине и Изетбеговића лично. Тако је пропала мировна лисабонска иницијатива када је лидер Странке демократске акције повукао свој потпис и босанска криза почела изнова да се осложава. Ово мишљење потврђује и г. Торвалд Столтенберг, норвешки министар иностраних послова који је био именован за изасланика УН у југословенској кризи. Столтенберг је објавио и књигу под насловом «Хиљаду дана» о рату у Босни и Херцеговини, у којој каже: «Сукоб у Босни је било могуће решити још крајем 1993. године да су га подржале Сједињене Државе и да неке америчке дипломате (мисли на Цимермана) нису тражиле од Изетбеговића да одбаци споразум, обећавши му додатну помоћ, међу којом и војну». Столтенбергово мишљење се поклопило са мишљењем бившег европског изасланика, лорда Овена, који је после своје оставке објавио једну књигу о

босанској трагедији, оптуживши у њој САД да су одговорне за наставак грађанског рата у Босни.

Природа македонског политичког система

После издвајања Македоније из Југославије, Киро Глигоров је постао први њен председник. Као што смо поменули раније, Македонија је једина република која се одвојила без и капи проливане крви. Али, с друге стране, етнички мозаик је одлика свих држава Балкана, осим Словеније. Македонију, чије становништво достиже нешто више од милион душа, насељавају Македонци, Срби, Роми и Албанци и друге неке мањине. Чудно је да македонске власти игноришу етничку мапу земље и не приказују број или проценат припадника других националности. Како би се боље објаснила демографска слика ове земље, овде ћемо навести званичне бројке из последњег пописа обављеног у Југославији 1981. године а у вези са становништвом Македоније:

Број становника Македоније

<i>Година</i>	
<i>1961</i>	<i>1406000</i>
<i>1971</i>	<i>1647000</i>
<i>1981</i>	<i>1909000</i>
<i>1992</i>	<i>2233000</i>

Према истом попису, овако је изгледао етнички састав становништва Македоније:

Националност	Процент		
Македонци	64,6		
Албанци	21		
Турци	4,8		
Роми	2,7		
Срби	2,2		
остали	4,7		

Упркос томе што македонски устав, донет после сецесије, говори о вишепартијском систему и људским правима, међу којима су и национална права других народа и мањина у Македонији, ипак фактичка стварност је другачија и указује на сасвим нешто друго. Македонске власти су избациле слоган «један народ и један језик», што значи, са фактичке стране, да друге националности и мањине не могу користити свој материњи језик у школама и званичној комуникацији.

Члан 9. македонског устава који је објављен 17. новембра 1991. године, потврђује да не могу постојати разлике међу грађанима на основу пола, расе или боје коже или на националној основи, итд, док пракса јасно издваја индивидуе које не припадају македонској нацији са станопвишта права и употребе матерњег језика. Када је реч о језику, текст Устава говори о том питању прилично нејасно. Ова нејасноћа утиче на то да читалац почиње да осећа да је комисија која је правила нацрт устава била намерно ослоњена на нејасноће. Стога доносимо тај део текста: «Македонски језик који користи ћирилично писмо (то је српско писмо, п.а.), јесте званични језик у Републици Македонији. Међутим, када је реч о локалној управи где је већинско становништво неке друге националности, македонски језик ће се тада служити писмом које тој националности и њиховом језику одговара, а на начин који одређује закон».

Примећујемо да десет година после сепарације и стварања нове македонске државе да је овај текст остао само слово на папиру, јер све до данас није дозвољено образовање на албанском језику у регијама које су претежно насељене македонским Албанцима. Овом питању ћемо се поново вратити када будемо говорили о универзитету у Тетову.

Етничка шароликост у Македонији је врло јасна и преко постојања политичких партија које су се појавиле после објављивања вишепартисјког система у земљи. Тако се појавило 34 партије од којих је дванаест добило представнике у парламенту.

Што се тиче осталих партија, изузев Српске демократске партије Македоније коју предводи Драгиша Милић, све су македонске провенијенције, са етничког становишта, тако да Македонски демократски савез има у парламенту 61 место од укупно 120 места. Ту је и још једна македонска партија, која заузима друго место на политичкој сцени - Демократска либерална партија, која је добила 25 места у парламенту, док су тзв. мањинске партије укупно добиле 17 места, уз још два које су задобили независни Сами Ибрахим и Хамди Бајрам, као и два независна македонска посланика Мирко Лазаровски и Звонко Каров. Уз ове се налазе и неке мале македонске партије као Македонска демократска партија под вођством Томислава Стојановића и Социјалдемократска партија под вођством Александра Донева. Ове две партије су добиле свака по једно место, док је Македонска социјалистичка партија под вођством Љубослава Иванова задобила шест парламентарних столица.

Шароликост поваћавају и неки Роми који сматрају да је њихово име Ципси везано за Египат, па се позивају на своје египатско порекло. Њихова партија није задобила ни једно место у Парламенту у три избора који су обављени у Македонији.

На тај начин су македонски националисти дошли до 101 места у Парламенту наспрам 19 места до којих је дошло неколико других мањинских партија, од којих већину чине Албанци.

Кроз ове податке се показује политичка потреба за стварањем коалиције мањинских партија јер према Статуту Парламента за гласање се тражи апсолутна већина од 50 посто плус једн глас, или процентуална већина од две трећине, односно 80 гласова.

Овако је када је реч о демократској комбинаторици, али када је реч о спољној политици земље, онда се може рећи да је Македонија у току владавине ранијег председника Глигорова, као и доскорашњег Бориса Трајковког, поставила три главна циља за своју спољну политику а то су:

Први циљ:

Слеђење политике пријатељства са суседним државама, без разлике и без наношења штете другима, јер Македонија може да живи као свака друга европска држава док год се придржава позитивних ставова ослоњених на сарадњу са суседима. То подразумева да се свака балканска држава придржава правила да нема посебних симпатија према некој другој држави у односу на трећу. Овај пут води јасно ка припајњу европским институцијама и потпуном чланству у НАТО пакту. Овај избор се може лако схватити због јасне оријентације према балканским државама. У случају појаве неких сукоба и спорова, мора се поштовати институт дијалога који је врло важан, посебно када је реч о етничким проблемима који се тичу мањина у балканским државама.

Спољна политика Македоније има посебну и снажну оријентацију против регионалних сила, јер историја балканских народа је оставила многе негативне лекције у том погледу, пошто је таква политика увек доводила до избијања сукоба. Касније ћемо о овом циљу, као и наредним двама расправљати.

Други циљ:

Треба радити на спајању балканских држава са ЕУ. Македонске власти су дошле до овога става после обављеног народног референдума, упркос факту да се до овог циља стиже полако, мада сами Македонци сматрају себе Европљанима, па је тако питање њиховог приступања ЕУ природна ствар. Македонија сматра да све балканске земље треба да теже европској оријентацији, што ће смањити етничке напетости у региону, а природно је да свака земља одреди најпогодније начине за остваривање овога циља.

Македонија такође сматра да се остварење овога циља може постићи само успешним испуњењем оштрих европских критеријума односно, другим речима, преко поштовања вишепартијског система и људских права, а пре свега права мањина.

Трећи циљ:

Односи се на питање приступања НАТО пакту. Македонија се придржава програма који нуди Партнерство за мир. Ово потврђује македонску оријентацију за прикључење организацији НАТО пакта.

Македонске власти потврђују да су спремне да изврше све своје обавезе на пољу атлантске сарадње и одбране, а та преваходност је добила подршку свих политичких партија, било да су у власти или пак у опозицији, као и подршку грађана на основу бројних истраживања јавнога мњења.

Македонски службени став сматра да Република Македонија сматра да је политичко-војна структура НАТО-а најбољи гарант за мир у Европи и да је он гарант независности европских држава и јачања демократије у њима.

Анализа македонских спољнополитичких циљева

Преко кратког прегледа три поменута циља можемо закључити да је израз «прикључивање НАТО пакту» готово заједнички иментиел за све поменуте циљеве. Ствар Македоније је и ствар осталих сецесионистичких република које су се издвојиле из Социјалистичке Федеративне Републике Југославије и које сматрају да ће депозит сепарације и цепања СФРЈ бити поздрављен и довољан за директни пријем у чланство НАТО пакта односно, другим речима, ове републике сматрају да ће им Европа доћи на ноге и понудити им економске пројекте и помоћ, примити их у чланство Европског Савета за сарадњу и безбедност и отворити им врата за подношење захтева за приступање НАТО пакту!»

Међутим, фактичка стварност апсолутно не указује на ово, јер има држава изван Балкана које су постале чланице НАТО пакта, као Мађарска и Чешка, али и дан-данас пате од проблема неравноправности унутар ЕУ, тако што се њиховим грађанима не допушта рад у западној Европи за наредних седам година. Ако је ово решење за државе изван Балкана, па какво ће онда бити тек решење за балканске државе које су оптерећене етничким и другим проблемима?!

Оно што изазива жаљење јесте да сепаратистичке снаге унутар Југославије, а које су оствариле своје циљеве, не могу да схвате стварност Европске заједнице на војном и економском плану.

Осврнули смо се већ кратко на случај Словеније и на цитирани одговор Бжежинског и увреду коју је упутио словеначкој влади у сопственој кући. Што се тиче Хрватске, она све до сада није могла да постане чланица НАТО пакта, упркос чињеници да је прошло десет година од њеног сепарирања и упркос отворене немачко-ватиканске подршке. Разлог је у томе што су САД и Запад узели од ње што су желели, и то уз само један потпис на посебан споразум у вези са војним

ангажманом који је придодат Дејтонском споразуму потписаном у новембру 1995. године.

Са Босном и Херцеговином је готово исто, онако како је својевремено изјавио њен министар спољних послова Мухамед Шаћирбеј: «Влада у Сарајеву је своје велике наде полагала на Северноатлантски пакт, не због чувања мира у Босни у будућности, већ како би сачувала територијално јединство Босне. А није довољно само послати снаге Пакта у Босну, него је потребно припајање Босне и Херцеговине НАТО пакту».

Прошли су дани и месеци а Босна није успела да уђе у НАТО пакт, штавише, обављена је окупација земље преко смештања више од 60 хиљада северноатлантских војника под именом међународних снага (СФОР). Ове ствари су довеле до тога да је председник босанске државе Изетбеговић поднео оставку и том приликом изјавио да он не управља земљом већ је њен истински управљач командант северноатлантских снага у Босни.

Македонија је најсиромашнија република бивше Југославије и није имала више среће од Словеније, Хрватске и Босне. Све ове државице сањају о уласку у НАТО пакт, док су њихови сепаратистички лидери очекивали да им Европа дође на ноге, надајући се да ће им дати награду за оно што су учинили, али је стварност сасвим супротна и сва очекивања су се претворила у илузије.

Поређења између македонских и косовских Албанаца

Са становишта устава

У Савезној Републици Југославији уставни текст је говорио о аутономној власти Албанаца на Косову, што исто каже и садашњи Устав Републике Србије (Чл. 41). Али када је реч о Републици Македонији тога нема, нема речи о аутономији Албанаца, осим што постоји магловити израз о језику који смо већ поменули у претходном поглављу.

Што год рекли о потреби проширења овлашћења институцијама аутономне власти у Србији, односно Косову, ипак је стање у Македонији веома различито, јер у њој нема правих институција аутономне власти.

Дакле, где је онда граница лицемерја Запада и Сједињених Америчких Држава у вези са људским правима и демократијом?

Када је обављен распад Југославије прешло се на рушење Србије и разбијање политичког система у њој, потом на рат против њеног председника Слободана Милошевића с образложењем да је он диктатор, описујући га као ратног злочинца који не поштује људска права и не следи западну демократију.

Сједињене Америчке Државе и њихови западњачки савезници су се служили различитим и чудним средствима на међународном нивоу у ратовању против Слободана Милошевића, главног непријатеља НАТО-а на Балкану. Сва та западњачка средства чине једну врсту подмуклог наслеђа у међународном понашању, као, рецимо:

- приликом уласка у рат против Југославије 1999. године, НАТО је дао списак оптужби против Милошевића, који је још увек био председник државе, на начин како то већ одавно чини једна страна у спору против друге, односно на начин по онај народној изреци «кадија те тужи, кадија ти суди».

- у југословенским изборима за председништво у септембру 1999. године Сједињене Америчке Државе су отвориле једну канцеларију у Будимпешти, у Мађарској, коју су назвали Канцеларија за рушење Милошевића, а којом је управљао њен амбасадор у Загребу,

- Запад је избацио необичан слоган «нафта за демократију», преко којег је бесплатно испоручивана нафта југословенским општинама у којима је на власти била опозиција, а то је јасно и недозвољено уплитање кад су у питању међународни односи.

- дана 1. априла 2001. године Милошевић је ухапшен и смештен у Централни затвор у Београду, уз гаранцију југословенских власти, наклоњених Западу, да је притворен из разлога унутрашњих оптужби и да он нема везе са судом у Хагу.

- двадесет осмог јуна 2001. године Милошевић је уграбљен под плаштом ноћи и спроведен у Хаг, иза леђа Парламента и Високог уставног суда, као и супротно писаним обавезама које је председник добио од врховне власти у Југославији.

2. Са демографског становишта

Званичне власти у Србији објављивале су статистички извештај о демографском кретању сваких десет година. Последњи попис становништва био је обављен за 1991. годину и садржи прецизне и јасне податке за сваку етничку групу и националност, па тако и за Албанце.

Према овом попису, број Албанаца у Србији, унутар и изван Косова, износи 1.727.541 душа, што износи 16,6 процента од укупног броја становника Србије која има 10.280.464 становника.

Попис такође пружа податак да је број Албанаца на Косову поуздан, као и онај изван Косова, као и онај у Војводини, иако их тамо има занемарљиво мало. Потом се даје преглед по годинама становника Албанаца у Војводини и у самој Србији. Попис из времена заједничке државе Југославије говори да Албанаци сачињавају 21 посто становништва Македоније. Овај податак се односи на 1981. годину, а с обзиром на религиозну страну и специфични племенски живот албанске породице, када је реч о размножавању, стоји чињеница да наспрам сталног пада броја становника Македонаца словенског порекла, овај проценат албанског учешћа у укупном броју становника Македоније требало би да буде данас и много већи, с обзиром на то да су наведени подаци стари преко 20 година.

Неке албанске вође и интелектуалци у Македонији кажу да држава крије број Албанаца у Македонији, а има и таквих који тврде да је њихов број већи од 800 хиљада душа. Другим речима, они чине око 40 посто укупног становништва. При том, има и регија које су чисто албанске као Куманово, Тетово, Гостивар, Дебар и Струга и још неки градови на северу и северозападу Македоније.

А сада да погледамо како су Сједињене Америчке Државе и Запад лицемерни партнери. У Србији Албанци чине 16 посто становништва и њима су се врло позабавили НАТО и САД како би их «заштитли» до мере да су разрушили Србију преко агресије из 1999. године.

Насупрот томе, Албанци у Македонији чине 40 посто укупног броја становника и нико се не позива на људска права, нити те Албанце ко подстиче као што је то случај са Албанцима у Србији.

3. Са културалног становишта

Косовски Албанци у оквиру југословенске државе су користили свој матерњи језик у школама, па чак и на Универзитету у Приштини и то нико не може да порекне. Насупрот томе, македонски Албанци се сучељавају са македонским слоганом «један народ, један језик», што фактички значи да Албанци, као и друге националности у Македонији, не могу да користе свој материњи језик. Штавише, сви морају да прихвате да је македонски језик једини језик који сви морају да користе.

У косовској области од почетка седамдесетих година прошлога века, у Приштини постоји албанска Академија наука и уметности за Албанце на Косову. У Македонији тако што не налазимо. Насупрот томе, група македонских Албанаца интелектуалаца је у Тетову основала универзитет који су назвали Универзитет Тетово, али македонске власти га нису признале. Македонска влада каже да у држави већ постоје два универзитета, један у престоници Скопју а други у Битољу, и да нема потребе за трећим универзитетом.

У стварн није овде ствар у броју универзитета, већ у томе који се језик на њему користи. Универзитет у Тетову је основан 1994. године и на њему се користи албански језик, сходно македонском уставу. А као што помиње Фадил Сулејмани, овај Универзитет ради на основу Устава и посебних закона у вези са образовањем који су важили у бившој Југославији. Јер, југословенски закони су дозвољавали да се изводе предавања за било коју етничку групу, колико год она била мала, на матерњем језику те групе, односно мањине.

Да погледамо сада како то македонски Албанци сами признају да су југословенски закони били праведни. Ова чињеницу не треба доказивати, јер било је малих села у Далмацији која су насељавале мале групе Италијана, али су њихова деца учила школе на матерњем језику, италијанском, што је био случај и са румунским

селима и другим националним мањинама, као и са Албанцима на Косову који чине 16 посто становништва Србије.

Па ако су закони бивше Југославије били праведни, како се на њих позивају Албанци, па зашто је онда дигао НАТО пакт галаму у вези са људским правима на Косову? Зашто се тамо појавила сецесионистичка организација?

Године 1996. и 1997. македонски професори универзитета су организовали демонстрације у којима су тражили затварање Универзитета у Тетову. Албанци у Македонији помињу да два универзитета, у Скопју и Битољу, имају 27 факултета, али на свим тим факултетуима ради само један албански професор и два асистента.

У Македонији постоји 12 научних института у којима ради само један Албанац. У тој републици има 112 културних институција а ни један Албанац није у њима, у македонској Академији наука и уметности нема ни једног Албанаца, у команди македонске војске такође нема ни једног Албанаца, упркос чињеници да су око 60 посто војника у тој армији Албанци.

Ово се образлаже тако што је један македонски официр изјавио, да у неким јединицама који припадају његовој бригади има 18 војника Албанаца, због чега он има проблема са командовањем, јер нико не може гарантовати извршење команди, па би се могло догодити да свака јединица ратује на непријатељској страни.

Што се тиче информативног сектора, нема начина да се пореде косовски и македонски Албанци, јер су на Косову, у оквиру бивше Југославије, постојале 22 научне установе у областима медицине, права, економије, социологије, у којима је радило 1400 албанских службеника, од којих је око 213 имало научни степен доктора наука, а 169 магистра.

На Косову се издавало 23 листова и часописа на албанском језику, од којих има и један омладински (Зери Риниси), посебан лист за децу (Газета е Пионерве), часописи за жене (Косоварија), часопис за пољопривреднике (Фљаја), за педагоге (Скендија), итд. Дакле, све на албанском језику.

На Косову је било и шест радио станица које су емитовале програм 119 часова дневно, а пуних 24 сата за празнике и годишње одморе. Постојале су и две телевизијске станице које су 80 посто програма имале на албанском језику. И упркос свега овога, лицемерје Запада и његових ангажованих информативних средстава трудили су се да поруше Југославију под паролом борбе за нарушена албанска права, а упркос свега што се догађа са македонским Албанцима због чега би стварно вредело умешати се.

Сједињене Америчке Државе и западна Евриопа су начинили злочин према праву балканских народа када су употребили целокупну своју силу да поруше Савезну Републику Југославију, а чини се да је постојао само један прави разлог за то: да се

добије дунавски пут који повезује северна мора са Црним Морем и цела рута стави под контролу НАТО пакта.

Стратешка важност Србије произилази из тога што она господари дунавским путем и путем Београд-Солун и Београд-Македонија. Овај стратешки положај је учинио да се велике силе труде да униште Југославију под слоганом заштите људских права за Албанце.

4. са политичког становишта

Македонски грађанин албанског порекла живео је и живи у новој Македонији као грађанин другог реда. Нисмо чули да је и један Албанац доспео до каквог високог осетљивог положаја у Македонији. То је чињеница која се не може порећи. Насупрот томе, косовски Албанци су традиционално држали највише положаје, не само на Косову, већ и на федералном нивоу у југословенској држави. Поменућемо неке случајеве као пример, без намере да идемо даље:

- 1986. године Синан Хасани је постао председник Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, а он је Албанац са Косова,
- 1979. године Фадил Хоџа је постао потпредседник федералне државе, такође Албанац са Косова.
- 1983. године Аслан Фазлија је постао председник савезног Парламента, такође Албанац са Косова.
- 1984. године Алија Шукрија је постао секретар Централног комитета Савеза комуниста Југославије (тада владајућа партија), такође Албанац са Косова.
- 1985. године Илијас Куртешки постаје председник савезног Парламента, такође Албанац са Косова.
- 1986. године Хашим Реџеп постаје председник Савеза студената Југославије на федералном нивоу, такође Албанац са Косова.

Хиљаде је југословенских Албанаца који су заузимали традиционално високе положаје у министарствима и економским органима као генерални директори. Дакле, који то режим заслужује агресију и бомбардовање бомбама НАТО пакта под паролом заштите људских права, да ли политички режим у Југославији, или у Македонији?

Арапски фундаменталисти следбеници НАТО пакта

Пре, у току и после натовске агресије на Савезну Републику Југославију у марту 1999. Године, већина арапских средстава јавног информисања је почела да се надмеће у обради теме о косовским Албанцима и то са становишта солидарности са једним муслиманским народом који је изложен «истребљењу» од стране српских власти.

Тако на пример на окупираној арапској територији у Палестини, у току косовске кризе одржан је велики протестни митинг у знак подршке косовским Албанцима и

од НАТО пакта затражено појачано бомбардовање Југославије и Србије. Организација исламске конференције је била веома активна у пружању подршке косовским Албанцима и у захтевима за укидање српске диктатуре. Одржавани су арапски научни симпозијуми који су се бавили темом Косова, као нпр. симпозијум који је организовао Центар за студије арапског јединства одржан 31. маја 1999. године. Многи фундаменталисти су се ангажовали у одбрану косовских Албанаца преко телевизијских и других електронских средстава у арапском свету.

Арапске електронске вести у већини арапских земаља су се веома ангажовале око косовске теме и око привлачења арапског и исламског јавног мњења да стане на страну Албанаца и подржи победу Косовске ослободилачке армије.

Оснивани су исламски информативни комитети широм Европе за пружање подршке Албанцима Косова, међу којима је, на пример, Кувајтско друштво за социјалне реформе и Комитет исламског света који су штампали бројне постере по следећој шеми:

- Комитет за исламску информисаност у Европи,
- Кувајтско друштво за социјалне реформе,
- Комитет исламског света,
- «Како данас личи на јуче»,
- Муслимански народ Косова нема ко да оплаче.

Један други постер је гласио: Помозите становнике Косова које је на проби! На дну постера се налазио број текућег рачуна 16742/1 код Кувајтске инвестиционе банке, главне филијале, уз приложене телефонске бројеве и броја «врुће линије».

И братски Емирати су се укључили у кампању за скупљање новчаних прилога за подршку косовским Албанцима. Уз то је послат и контингент од око 1300 војника у оквиру међународних војних снага стационираних на Косову.

Рецимо, ето, «добро», то је ствар која може да нас обрадује, јер је свако муслимасно срце осетљиво на муке других муслимана. И тако би било када се ствар стварно тичала сваког угњетеног муслимана на земаљској кугли, и тада би овакве акције биле сасвим разумљиве и позитивно схваћене. Али, морамо бити много више опрезни у једној ситуацији када овакве активности бивају подстицане изван арапског и исламског света, посебно када су подстицане од стране САД и његових савезника у НАТО пакту.

Ако осмотримо претходно, видећемо намах да су македноски Албанци ти који заслужују подршку и помоћ. Стога се питамо зашто се са њима нису солидарисали арапски фундаменталисти као што су то учинили у случају са косовским Албанцима? Зашто арапска информативна средства не посвећују пажњу у тој мери македноским побуњеним Албанцима, колико посвећују пажње косовским Албанцима?

Зашто нису изашли демонстранти у арапском и исламском свету да бране права македонских Албанаца иако су њихови захтеви апсолутно законити? Зашто се македонски Албанци описују као «побуњеници» или «сепаратисти», упркос томе што су они у целокупном значењу речи револуционари који се боре за своја национална права, док се у исто време банде сепаратиста на Косову, упркос нелегитимних захтева, описују као «ослободилачка арамија»?

Зашто се не отварају жиро рачуни у арапским државама за подршку македонским Албанцима, макар за потребе избеглица и хуманитарне потребе? Зашто се усмеравају рефлектори на колоне избеглица косовских Албанаца, а не на исту врсту колона алабанских избеглица у Македонији? А, при том су још срушене куће муслимана у селима Лапац, Гаира и Силбица.

Да ли то значи да су македонски Албанци муслимани другог реда?

Зашто нико није осудио македонско дивљачко артиљеријско бомбардовање града Тетова и села Слатина и Добрича, убијање цивила, деце и стараца у њима?

Зашто арапски фундаменталисти ћуте о ужасним злочинима које је Македонија учинила над својим Албанцима, док су толико букали по свету због косовских Албанаца, иако су њихове врховне вође сецесије радиле у кориост странаца и подржавале их банде трговаца дрогом у Европи?

Зашто, зашто и зашто?

Да би се одговорило на ово питање можемо рећи поштено и реално да ја НАТО пакт заиста желео да уништи ту препреку на своме путу која се зове Југославија и која му је тако сметала, приписавши јој свако зло и подлост, и формиравши агентуру изнутра како би је лакше поцепала, и описујући сепаратистичке покрете као револуционарне и као ослободилачке армије. А пошто је Македонија дозволила да се установе две америчке војне базе које би надгледале регион и јер Македонија јавно изјављује да је НАТО истински гарант будућности Балкана и упиње се да постане његов члан, и јер је Македонија прихватила НАТО програм назван Партнерство за мир и јер се ни једна нова македонска влада не може формирати без спољне америчке сагласности, наравно да у њој нема потребе за интервенцијом.

Ето, због свега овог Македонија није та која крши људска права када спречава 40 посто свога становништва да користи свој материњи језик у образовању. Због тога Македонија има право да бомбардује градове артиљеријском ватром и авионима. Ако су овакве ствари природне за Америку и НАТО, шта је онда природно за фундаменталисте у арапском и исламском свету?

Нема убедљивог одговора, осим да поистоветимо исламске фундаменталисте одане САД, са фанатичним католицима који су одани Ватикану.

Дакле, САД и НАТО пакт су описали сепаратистичке банде на Косову као ослободилачку армију, па су на исти начин поступили и фундаменталисти. САД и НАТО пакт не желе да осветле улогу македонских Албанаца, па ћуте и арапски фундаменталисти, без жеље да подигну сопствени глас.

Због тога се, може се тако рећи, фатве и подршка муслимана објављују из Беле куће. И стога арапски фундаменталисти прећуткују зулум који трпе македонски Албанци, јер САД и НАТО пакт тако желе.

Ово потврђује, на жалост, само једно: да арапски фундаменталисти не размишљају својим главама, већ да им мозак покреће НАТО пакт. Они користе веру на веома лош начин, у интересу политике и користе веру зарад потреба оних снага које раде на увећању светске моћи.

НАПОМЕНА:

Аутор је ирачки држављанин, живи и ради у Либији; професор је Универзитета у Триполију. Написао је више књига о југословенској кризи, покушавајући да објасни ставове и позицију српске стране (једна од књига носи наслов “Оклеветани Срби”), али његови напори да прикаже истину, у арапском свету нису наишли на ширу подршку јавности.

ПОГЛЕДАЈТЕ ЈОШ И СЛЕДЕЋЕ:

- The Islamic Declaration <http://www.apisgroup.org/pr.html?id=31>
- System of Defence of Republic of Macedonia
<http://www.apisgroup.org/pr.html?id=44>
- Балкан у времену које долази <http://www.apisgroup.org/pr.html?id=20>

oooOooo